

#یادداشت_روز_هفتم

#در_باب_طلبگی

#از_کی_شروع_کنیم؟

وقتی به مدارس علمیه می روم و در جمع طلاب عزیز مطالبی را با هدف انگیزه بخشی و تبیین رسالت های طلبگی بازگو می کنم، بالاتفاق چنین سوالی به ذهنشان خطور می کند که از چه زمانی و از کجا و چگونه باید کار طلبگی را شروع کنند. (گرچه می دانم که این حاصل جوی است که خودم ایجاد کرده ام و می دانم که به همان سرعت این حرارتشان نیز سرد خواهد شد و پس از آن دیگر پیگیر نخواهند بود)

این اشتیاق طلاب به شروع کار طلبگی در سطح یک و دو همان چیزی است که مایه نگرانی مدیران مدارس علمیه است. آن ها معتقدند با ارائه این سخنان، طلاب گرامی برای انجام کارهای طلبگی و خدمت به جامعه احساس ضرورت کرده و قبل از اینکه دوران تحصیلشان به پایان برسد و به اصطلاح میوه ای رسیده و آماده چیدن شوند، از شاخه جدا شده و تمرکز لازم برای تحصیل را از دست می دهند. چه بسا این نگرانی در فکر نگارنده نیز وجود دارد که چنین پیامدی در واقع هم رخ بدهد و چنین اعتقادی در عالم خارج نیز اتفاق بیفتد.

لذا باید گفت آنچه خروجی مطالب ما برای تبیین نقشه راه مسیر طلبگی را تشکیل می دهد و باید مشت طلاب را پر کند تنها هدف گذاری و تعیین چشم انداز طلبگی است، نه پرداختن به حواشی و موضوعات جنبی طلبگی قبل از اتمام دوران مهم تحصیل. چرا که به فرموده مقام معظم رهبری و همچنین باور راسخ ما: بی مایه فطیر است.

شاید پرسید هدف گذاری بدون تلاش برای آموختن مهارت های لازم برای تحقق هدف چه فایده ای دارد؟ جواب ساده و کاربردی است. شما وقتی می خواهید یک ماشین ناشناخته بخرید، با خود می اندیشید که آیا دیگران اصلاً چنین ماشینی را دیده اند؟ اما وقتی توجه شما به آن جلب می شود در هر کوچه و خیابانی خواهید دید که چقدر از این نوع ماشین فراوان است و شما تا بحال اصلاً ندیده اید. این همان فایده هدف گذاری و تعیین جهت در طلبگی است. پس نیاز نیست در سطح یک و دو کاری غیر از تحصیل انجام دهید. فقط جهت گیری کنید.